

SAMANTHA DOWNING

*My Lovely
Wife*

САМАНТА ДАВНІНГ

Моя гарівна
дружсина

Харків

2021

УДК 821.111(73)
Д13

Серія «Художня література»

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Перекладено за виданням:
Downing S. My Lovely Wife / Samantha Downing. —
New York : Berkley, 2019. — 384 p.

Переклад з англійської *Олександра Руденка*

Дизайнер обкладинки *Маріанна Пащук*

Давнінг С.

Д13 Моя чарівна дружина / Саманта Давнінг ; пер. з англ. О. Руденка. — Х. : Віват, 2021. — 368 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-450-9 (укр.)

ISBN 978-0-451-49172-5 (англ.)

Це звичайне подружжя на вигляд аж трохи ідеальне: вони разом п'ятнадцять років, обидва працюють, виховують доньку й сина, надають перевагу сніданкам з органічних продуктів та люблять сімейні перегляди фільмів... Проте в обох дуже дивне хобі — убивати. Саме так Міллісент і Тобіасу вдається зберігати шлюб і підігрівати свої почуття, майстерно уникаючи покарання. Утім, один з них раптом уплутується в подвійну гру, а в дітей виникають страшні підозри. Невже Міллісент більше не та чарівна жінка, заради якої він був ладен на все? А Тобіас... Може, він узагалі ніякий не Тобіас?

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-982-450-9 (укр.)

ISBN 978-0-451-49172-5 (англ.)

© Samantha Downing, 2019

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2021

Розділ 1

Вона поглядає на мене. Полискує засклілими блакитними очима, дивлячись то на свій келих, то на мене. Я сиджу, втупившись зором у чарку, а жінка спостерігає за мною, намагаючись зрозуміти, чи зацікавився я нею так само, як вона — мною. Тож я зиркаю на неї і всміхаюся: звісно, зацікавився. Відтак підходжу й сідаю поруч.

Жінка збиває волосся, не прикметне ні кольором, ані довжиною, і вітається. Її очі спалахують, наче поза ними увімкнулася підсвітка.

Суто фізично вона мене приваблює не більше за інших жінок у цьому барі. Мені тридцять дев'ять, і я в чудовій формі. Маю пишну кучму волосся і ямочки на щоках. Костюм сидить на мені ідеально. Саме тому жінка й позирала на мене. Саме тому й усміхалася мені. І саме тому вона така щаслива, що я підійшов до неї і підсів. Я чоловік її мрії.

Я підсовую до неї стійкою бару свій телефон. На екрані текстове повідомлення:

Привіт. Мене звать Тобіас.

Вона читає і вигинає брову. Дивиться то на телефон, то на мене. Пишу нове повідомлення:

Я глухий.

Її брови стрімко злітають. Вона затуляє рота долонею і шаріється. Ніяковіють вони всі однаково.

Жінка хитає головою, мовляв, мені так шкода, вибачте, я не знала.

Авжеж. Звідки б ти знала?

Вона всміхається. Напружено.

Я вже не картинка в її голові. Не такий, яким вона мене уявляла. І тепер вона не знає, що їй робити далі.

Жінка бере мій телефон і друкує текст.

Я Петра.

Дуже приємно, Петро. Ти росіянка?

Батьки звідти.

Киваю і всміхаюся. Вона теж. Бачу, у неї голова репається від напруження.

Вона б радше мене позбавилась. Їй хочеться знайти чоловіка, який чує її сміх і не спілкується друком.

З іншого боку, сумління не дозволяє їй ставитися до мене упереджено. Петра не хоче бути обмеженою жінкою, яка відмовила чоловікові через те, що той глухий. Не хоче відшивати мене, як це здебільшого роблять інші.

Або їй так здається.

Її внутрішня боротьба розгортається в мене на очах, мов трьохактна п'єса, і я знаю, чим усе це скінчиться. Принаймні так буває в більшості випадків.

Вона залишається.

Спершу вона питає про мою ваду, чи я цілком позбавлений слуху. Так, я глухий від народження. Так, я ніколи

не чув жодного звуку — ні сміху, ні голосу, ні скавучання цуцика, ані літака у височині.

Петра зображує смуток на обличчі, не усвідомлюючи, що це поблажливість, але я їй про це не кажу, бо вона старається. Бо вона залишилася.

Вона питає, чи вмю я читати по губах. Я киваю, і вона починає говорити:

— Коли мені було дванадцять, я зламала ногу у двох місцях. Впала з велосипеда, — розповідає вона, гротескно рухаючи губами. — Тож мені наклали гіпс по всій довжині — від стопи аж до стегна.

Петра замовкає і креслить по нозі уявну лінію на випадок, якщо я не второпав. Я все зрозумів, проте оцінив її жест. Як і стегно.

— Два тижні я зовсім не могла ходити, — веде далі вона. — Їздила по школі на інвалідному візку, бо гіпс був надто важкий для милиць.

Я всміхаюся, ледь уявляючи маленьку Петру з величезною загіпсованою ногою. Як і те, до чого вона, власне, підводить цією сумною оповіддю.

— Я не хочу сказати, що знаю, як це — назавжди бути прикутою до візка або мати якесь каліцтво. Просто в мене залишилося таке... Ну, таке враження, ніби я трохи відчула на собі, як це буває, розумієш?

Я киваю.

Петра полегшено всміхається, бо побоювалася, що її слова мене образять.

Друкую:

Ти дуже чуйна.

Вона знижує плечима й аж сяє від компліменту.

Ми випиваємо ще по одній.

Я розповідаю їй історію, яка не має жодного стосунку до глухоти. Про «свійську тваринку», що була у мене в дитинстві, — жабеня на ім'я Шерман. Це жабеня-віл сиділо на здоровезній каменюці в ставку й жерло мух. Я ніколи не намагався спіймати Шермана, просто спостерігав за ним. А подеколи й воно за мною. Нам подобалося сидіти разом, і я став називати його своїм улюбленцем.

— Що з ним сталося? — питає Петра.

Я здвигаю плечима.

Одного дня каменюка опустіла. Більше я ніколи його не бачив.

Петра каже, що це сумно, але я заперечую. Сумно було б знайти його мертвим і поховати. Та мені не довелося цього робити. Я просто уявив, що воно вирушило до іншого ставка, де більше мух.

Їй це сподобалося. Вона мені так і сказала.

Я не все розповів їй про Шермана. Наприклад, у жабеняти був довжелезний язик, і воно стріляло ним навсібіч із такою швидкістю, що я ледь його помічав. Мені дуже кортіло його спіймати. Зазвичай я сидів біля ставка й міркував, чи не погано навіть думати про таке? Наскільки це жахливо — вхопити жабеня за язик? Чи не зашкодить таке Шерманові? А якщо воно помре, чи буде це вважатися за вбивство? Я ніколи навіть не намагався спіймати жаб'ячий язик і, напевне, у мене й не вийшло б, але я думав про таке. І через це мені здавалося, що я негожий друг Шерманові.

Петра розповідає мені про свого кота Лайонела, названого так на честь кота з її дитинства, якого теж звали Лайонелом. Я кажу їй, що це дотепно, хоча мені так не здається. Вона показує мені світлини. Це чорно-білий кіт із занадто чітко поділеним на чорну й білу половинки писком, через що він має доволі незугарний вигляд.

Петра не припиняє балакати і починає розповідати мені про свою роботу. Вона створює товарні знаки й торговельні марки. За її словами, це одночасно найпростіша і найважча праця. Спочатку найважча, бо так складно змусити когось запам'ятати хоч щось, але дедалі більше людей починають упізнавати бренд — і стає легше.

— І в якийсь момент уже не має значення, що саме ми продаємо. Бренд стає важливішим за сам продукт.

Петра вказує на мій телефон і питає, придбав я його через назву чи сподобався власне телефон.

З обох причин?

— Бачиш, — усміхається вона, — ти навіть не певен.

Так і є.

— А ким ти працюєш?

Бухгалтером.

Вона киває. Фах, що збуджує найменше, але поважний, стабільний і посильний для глухих. Числа не говорять у голос.

Підходить чепурний, ошатний бармен студентського віку. Петра бере замовлення на себе. Це тому, що я глухий. Жінки завжди думають, що про мене треба подбати. Їм подобається щось для мене робити, бо я, на їхню думку, слабкий.

Петра одержує ще два напої і полумисок свіжих закусок, всміхаючись так, ніби пишається собою. Це змушує мене засміятись. Я регочу, але про себе.

Вона нахиляється до мене, накриває мою руку своєю і не прибирає. Петра вже забула, що я не чоловік її мрії, і подальший розвиток подій доволі передбачуваний. Невдовзі

ми вже йдемо до неї. Рішення дається мені легше, ніж належало б, але не тому, що ця жінка мене особливо приваблює. Це питання вибору. Вона сама наділила мене правом вирішувати, і наразі я чоловік, який погодився.

Петра живе в центрі міста неподалік бару, в осередку рекламних вивісок усіх значних товарних знаків і торговельних марок. У неї вдома не так охайно, як я собі уявляв. Усюди безлад: папери, одяг, посуд. Мені спало на думку, що вона часто губить ключі.

— Лайонел має бути десь тут. Певно, ховається.

Я не беру участі в пошуках строкатого котяри.

Петра перелітає з місця на місце, кидає сумочку там, роззувається сям. З'являються дві склянки, наповнюються червоним вином, потім вона веде мене до спальні. Усміхається, повернувшись до мене обличчям. Здається привабливішою — іскриться навіть її пряме волосся. Звісно, це через спиртне, проте і через її радість теж. Мені здається, Петра вже давно не була така щаслива, і бозна-чому, адже вона доволі приваблива.

Вона притискається до мене, вся така розпашіла, а її подих відгонить вином. Бере з моєї руки склянку й відставляє геть.

Вино я допиваю вже набагато пізніше, в темній кімнаті, освітленій тільки екраном мого телефона. Ми друкуємо й друкуємо на телефоні, кайфуючи від того, що зовсім не знаємо одне одного. Я запитую:

Улюблений колір?

Жовтаво-зелений.

Морозиво?

Зі смаком жуйки.